

hvad der virkelig ligger for, nemlig den borgerlige Side af Sagen. Naar imidlertid saadanne Mænd som de to Talere, jeg har nævnt, der vistnok nyde den højeste Grad af Anseelse blandt deres Medborgere, og som hos Alle, hvad enten de høre til den ene eller den anden Side, den ene eller den anden Gruppe, nyde almindelig Agtelse og Hengivenhed, udtale sig om slige Sager, som de have gjort, troer jeg, at den ærede Minister deri kan see et reent udtalt Folkeønske. Paa den anden Side haaber jeg, at de, naar de med den Billighed og Hensynstagen, som vistnok er Grundkarakteren i deres Følelse, ville betænke alle de Vanskeligheder, som ere forbundne med at røre ved gamle rodfæstede Forhold, ikke ville gaae angrebsviis tilværks mod Ministeren, men at de i god Samklang og Forstaaelse med ham ville søge at gaae ham saameget imøde, at disse Forhold kunne blive ordnede til bedste Gavn for Landet. — Efterat have udtalt mig saaledes, skal jeg afvente Resten af Forhandlingerne for at see, om jeg gjør Sagen den bedste Tjeneste ved at stemme for Fleertallets Forslag, hvilket jeg da skal gjøre. Jeg vil sige til, at hvis der ved Vedtagelsen af det nævnte Forslag er Udsigt til, at denne Sag ikke mere vil vende tilbage i denne Samling, troer jeg, man gjør den kirkelige Frihed i Landet en bedre Tjeneste ved at stemme for det, saa sandt det gamle Ord gjælder: Et magert Forlig er bedre end en feid Proces.

Sogsbro: Jeg vilde meget ønske, at den ærede Rigsdagsmand (Zahle), naar han har hørt Forhandlingerne tilende, maa modtage et andet Indtryk af dem end det, hvoraf han nu fremstillede et Vilde, der i mange Punkter forekom mig saa urigtigt, som det vel kunde være. Jeg veed ikke, med hvad Ret det ærede Medlem tillægger de Mænd, der her have talt den kirkelige Friheds Sag, det Sindelag, at de, hvis de engang fik Magten, vilde bruge denne Magt til at undertrykke deres Modstandere. Jeg troer albrig, at de paa nogen Maade have lagt dette for Dagen, men at det tvertimod ved alle Leiligheder have viist, at naar de have villet kirkelig Frihed, har det ikke alene været for sig selv, men for Alle. Jeg

veed heller ikke, med hvad Ret det ærede Medlem sagde, at disse Mænd vilde bruge den kirkelige Sag som et politisk Agitationsmiddel, eller med hvad Ret han lagde dette ind i de Ord, jeg brugte igaar. Jeg sagde, at hvis ikke denne Lov nu gik igjennem, saa kunde vi ad Nare vente, at Forholdene vilde udvikle sig saaledes, at vi kunde faae en endnu friere Lov. Men ligger deri, at jeg paa nogen Maade vilde bruge denne Sag som et politisk Agitationsmiddel? Kan der ikke gives mange andre Forklaringer, der ere mere fyldestgjørende? Jeg skal ligefrem sige, hvad jeg tænkte paa. Jeg tænkte paa, at naar Forholdene udviklede sig fort, saaledes som de have begyndt med Mobsætningen mellem Frimenigheden i Nyslinge og Regjeringen, kunde det vel være, at Regjeringen selv, tvungen af Omstændighedernes Magt, kom til os med et friere Forslag end dette. Dette er en Mening, som ikke jeg alene har, men det er ogsaa for Nar og Dag siden udtalt af det nuværende Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen), og vi have jo et Beviis derpaa, som jeg ikke har omtalt før, og som jeg heller ikke havde villet omtale, hvis ikke det ærede Medlem havde bragt mig dertil. Det er en meget alvorlig og bethdningsfuld Njensdgjerning, at 52 Præster i den danske Folkekirke og deriblandt høit anseete Mænd, der ikke blot høre til den grundtvigste, men ogsaa til andre kirkelige Retninger, have erklæret, at hvad der er skeet ved Indvielsen af Frikirken i Nyslinge, hvorfor Ministeren har truet enkelte Præster paa det Strengeste, maatte de fuldkommen billige. Hvis den ærede Minister eller hans Efterfølger skulde gennemføre, hvad man har truet disse Præster med, hvorledes vilde da Stillingen i den danske Folkekirke blive? Troer han, den vil blive saaledes, at man kan komme igjennem paa den Bei, paa hvilken man hidtil er flaaet ind, eller troer han ikke, man maa flaae ind paa en ganske anden Bei?

Det ærede Medlem vendte sig derpaa mod en Mand, som ikke er her tilstede, og brugte Yttringer, som jeg ikke kan Andet end ogsaa at maatte berøre. Han sagde, at naar man bragte det til en Afstemning, saa vilde Fleertallet af det danske Folk erklære, at de mis-